

andet end være tilfreds med, at man tilsyneladende nu med Velvillie gaar til den Opgave at faa en rimelig Beskatning af disse Foreninger.

Det ærede Medlem Hr. Jensen (Klejs) udtalte sig om Landets Skatteforhold og kom ind paa nogle Betragtninger, jeg havde fremsat. Jeg forstod dog ikke rigtig det ærede Medlems Udtalelser, men vil gerne gentage det, som var Kærnen i det, jeg sagde, nemlig at hvis alle Landets Skatteydere, alle de, der er sat i Statsskat, bestod af Gaardmænd med den for Gaardmændene gældende Gennemsnitsindtægt, saa vilde Indtægten for 1918 have givet 40 Mill. Kr. i Indkomstskat til Staten. Jeg sagde, og det mener jeg er fuldkommen rigtigt, at dette kun var en lille Del af, hvad Landet fik ind gennem denne specielle Skat, og jeg sagde yderligere, at for det Aar, der kommer, da man utvivlsomt maa regne med en lavere Indkomst for Landboerne end i 1918, vil Forholdet blive grellere. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at der virkelig er lidt forunderligt i, at Beskatningsforholdene ligger saaledes i dette Land, at selv om alle Landets Beboere var Gaardmænd med den omtalte Gennemsnitsindtægt, vilde Landet ikke nær faa Indkomstskat nok af dem.

Det ærede Medlem var noget inde paa, at naar man syntes, at Landmændenes Indkomst var saa lille, maatte man ikke glemme, at Landmændene kunde faa mere ud af deres Penge end Byfolk, og jeg giver det ærede Medlem ganske Ret i denne Betragtning. Spørgsmaalet er imidlertid, om der er taget tilstrækkeligt Hensyn til dette Forhold ved de omtalte Fradragsregler. Det er jeg nu ikke saa sikker paa, at der er, men der kommer jo den meget store Vanskelighed, at paa Landet bor der ikke alene Mennesker, som har disse Fordele, men der bor ogsaa Mennesker, som ikke har dem, f. Eks. i Stationsbyer og lignende. Derfor erkender jeg vel, at det ikke er saa overmaade nemt at finde det rette, men jeg tror, at det ærede Medlem, med eller mod sin Villie, var inde paa det fuldkommen rigtige, naar han stærkt understregede, at Landmændene i saa mange Henseender kunde faa Livsfornødenheder billigere, end Købstadfolk kan faa dem.

Saa skal jeg fremsætte nogle faa Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Jeg forstaaer, at der for saa vidt ikke er nogen Meningsforskel om det Finansaar, der kommer, for saa vidt ikke Erhvervsforholdene ligger væsentlig gunstigere, end de gør nu. Sker dette ikke, er, saa vidt

jeg har forstaaet det, ogsaa den højtærede Finansminister af den Anskuelse, at saa vil Udgiftssiden blive ikke saa lidt større, end der er regnet med i det Regnestykke, der er opstillet med Hensyn til at skaffe Balance. Den Side af Sagen er der altsaa ingen Grund til at opholde sig ved. Derimod er der efter min Opfattelse noget større Meningsforskel med Hensyn til, om man kan antage, at Indkomstsiden vil holde. Her vil jeg gerne gøre den Bemærkning om Selskabsbeskatningen, at det er jo nok muligt, at jeg har regnet med en lidt for lav Procent, men den højtærede Finansminister har saa paa den anden Side, kan jeg dog i hvert Fald med en vis Ret sige, regnet med en lidt for høj; naar vi tænker os Tallet 12, regner den højtærede Finansminister efter Skalaen over 12, medens det rigtige i og for sig kunde være at tage den akkurat for Tallet 12, og saa vil Skatteprocenten blive 10 og ikke 11. Hvad angaar den personlige Indkomst, er det naturligvis rigtigt, som den højtærede Finansminister angav, at der er regnet med, at den skattemæssigt set vil komme til at ligge 20 pCt. under det, man har i Aar, men jeg tror nu, at man ikke en Gang er paa den sikre Side, hvis man regner med, at Indkomsten vil gaa 20 pCt. ned. Det var det, jeg gerne vilde have haft frem i mit Foredrag, da jeg først havde Ordet i Anledning af det omhandlede Lovforslag. Jeg tror ikke, det er nok at regne med en Indkomstnedgang paa 20 pCt., men blot man gør det, betyder det en skattemæssig Nedgang af 30 pCt. Den højtærede Finansminister nævnte i denne Forbindelse, at man maatte jo ikke glemme, at for det Aar, der kommer, har man en Reserve i Kraft af, at den Indtægt, man har af Skatten i et givet Skatteaar, baseres paa Indkomsten i to forskellige Aar; altsaa, i det givne Tilfælde baseres den Indkomst, hvorom det vil komme til at dreje sig, paa Skatteydernes Indtægt henholdsvis i 1920 og 1921, og da Indkomsten i 1920 forudsættes at have været ikke saa lidt højere end i 1921, skulde dette give et Plus paa ca. 13 Mill. Kr. Dette er rigtigt, men saa — ja, jeg vil ikke sige, at saa glemmer den højtærede Finansminister, for det ved jeg ikke, om han gør, men saa tager den højtærede Finansminister ikke i Betragtning eller nævner i hvert Fald ikke, at vi for indeværende Finansaar maa regne med et meget stort Underskud, og dette meget store Underskud skal vi i hvert Fald i en lang Række af Aar forrente og